

[Peder Nørgaard.]

om Duevæddeløbenes Fremtid aktuelt. Efter min Opfattelse er Duevæddeløbene afgjort en uheldig Basis for Totalisatorspil. Der er vel nok visse Kontrolregler, men Erfaringen har vist, at de absolut ikke er tilstrækkelige. Det er vel i det hele taget et stort Spørgsmaal, om det faktisk er muligt at etablere betryggende Kontrol. Men i øvrigt finder jeg, at der ved disse Væddeløb gives alt for let Adgang til, at Spillelidenskaben kan komme paa Kogepunktet. Med en Epidemis Fart og Heftighed breder Spillelidenskaben sig til Torve og Stræder, til Værksted og Fabrik, til Butik og Kontor, hvor der baade hviskes og tales højlødt om Duernes Navne og Chancer, Dobbeltvæddemaal og alt, hvad der i øvrigt hører til Duespillenes Teknik. Mange bliver Spillere, som slet ikke har Raad til det. I Haab om, at den lunefulde Fru Fortuna vil foretrække netop dem, gør de en Indsats ud over al Rimelighed. I Duespillenes Kølvan er derfor gaaet Savn og Sorg; for Smaafolks Penge, der bruges til Spil, savnes haardt, naar det daglige Livs Fornødenheder skal indkøbes. Og endnu mere ulykkeligt er det, naar Spillelidenskaben bringer Spillerne ud over Lovens Grænser.

Personlig har jeg for nogle Maaneder siden været Domsmand i Byretten i en Sag, hvor Duevæddeløbene havde kostet en Mand det ene Øje; Forvolderens Deltagelse i Jagten efter Duernes gyldne Chancer endte derfor med et Fængselsophold. Motivet til at give Tilladelse til Afholdelse af disse Duevæddeløb har været at skaffe Beløb til Brevduevæsenet, hvis Betydning i givne Situationer ingenlunde skal underkendes. Naar alt tages i Betragtning, synes jeg imidlertid, man fra alle Sider bør kunne blive enig om, at det ikke i Fremtiden kan gaa paa samme Maade som hidtil. Personlig tror jeg ikke, Reformer og skærpede Kontrolregler vil være nok. Det mest rationelle vil sikkert være, at Totalisatorspillet helt forbydes i Forbindelse med Duevæddeløbene. Da den Indtægt, Staten har haft af disse Væddeløb, selvfølgelig ikke, hvad den højtærede Finansminister selv har givet Udtryk for, vil kunne faa Indflydelse paa den Afgørelse, der skal træffes for næste Aars Duevæddeløb, er det et Haab, jeg deler med mange, at Afgørelsen

vil blive et Forbud. Det vil være til Gavn for mange, og dette føler jeg vil ogsaa blive erkendt af alle dem, der maaske hidtil har været de mest lidenskabelige Duespillere.

J. S. Foget: Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, sluttede sit Ordførerskab under Finanslovdebatten med følgende Citat af Shakespeare: „Kun Vildskud, raa Bedrift i Verden trives som Ukrudt i en Have, ingen luger.“ Udtalelsen var vendt mod den internationale Udvikling, men maa jeg over for den Maade, hvorpaa man har behandlet Landbruget i dette Land i snart 10 Aar fra den nuværende Regerings Side, understrege, at netop dette Citat i tilstrækkelig Grad karakteriserer denne Fremgangsmaade. Hver Gang Rigsdagen er aabnet, har de fattige Landmænd lyttet, om der nu ikke skulde vise sig Haab om, at Regeringen vilde skifte Signaler, men Haabet er stadig blevet skuffet. Den højtærede Statsminister erkendte ved denne Samlings Begyndelse, at vel er der Bedring for Landbruget, men dette Erhverv er dog ikke ude over sine Vanskeligheder, det vilde være nødvendigt at fortsætte med Ordninger og Gældssanering m. m.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch udtalte sig ikke i Almindelighed herom, men polemiserede særlig over Spørgsmaalet Industri kontra Landbrug, idet han udtalte — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —:

„En ensidig Udvidelse af Landbrugseksporten vil Kvartal efter Kvartal opæde sine egne Muligheder. I samme Maal som Forøgelsen af den fremmede Vareimport . . . skaber Arbejdsløshed herhjemme, i samme Maal vil Mulighederne for Landbrugseksportens Afsætningsmuligheder aftage. Med hver ny arbejdsløs i Byerne synker, et Kvartal senere, Landbrugseksportens Potential.“

Med denne Udtalelse kom det ærede Medlem i Virkeligheden med en meget betydende Programudtalelse, men som Realitetskonklusion er den i Bund og Grund urigtig. Hvis man vil betragte Danmark som en Helhed og ikke betragte Landbruget som et Erhverv, der ikke hører det øvrige Samfund til, saa maa man erkende, at den direkte og indirekte Beskæftigelse ved Landbruget er lammet og fortsat lammes mere